

החברים

הלו? אילת?

גם ממרחק של שנים אינני יכולה שלא לזהות את קולה של אביגיל, הנערה בת השש עשרה שליוויתי באחת התקופות הקשות בחייה, אולי הקשה מכולן. שיחד צעדנו לפתחה של תהום פעורה ואך הרף עין היה בינה ובין התרסקות טוטאלית, דרך אל חזור. אני מחשבת בראשי במהירות: הייתי בתחילת הריון של בת הזקונים שלי שהיום בת אחת עשרה, משמע, כמעט שנים עשרה חלפו מאז האירועים שטלטלו את עולמה של אביגיל, וכמו רעידות אדמה משניות, גם את עולמי שלי. היום, לפי החשבון, היא מתקרבת לשנתה העשרים ושמונה.

אני מתחתנת, היא משחררת את הבשורה מהר, מדלגת בצדק על משפטי הנימוס המחייבים.

וואו! מזל טוב! איזה יופי! דמעות מתחילות לזלוג מעיני. אני לא מצליחה, לא מנסה גם לעצור אותן. אביגיל כלה, בשעה טובה ומוצלחת. שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

ספרי לי הכול, אני דוחקת בה. מי, מהיכן, מה עושה, ההורים שלו, הכול.

היא צוחקת, משחררת את המידע כמו טיפות גשם שמפזזות בריקוד סוער על פני הכביש. אחרי שמסתיים שלב השלמת המידע שתינו מתפנות להתבונן אחורה, לצפות בעבר. כמו תמונה שלמה שמורכבת מאלף חלקים אבל כבר פרוסה מאחורינו. שלא כמו אז, דבר כבר אינו יכול לשנות אותה. דבר כבר אינו יכול להסעיר אותי, להקפיץ לי את דופק הלב לגבהים לא הגיוניים או לגרום ללילות ארוכים ללא שינה.

לא יאומן אביגיל, אני לוחשת. גרוני נחנק שוב מדמעות, לא יאומן.

יאומן, יאומן, היא נחנקת בחזרה. אם אני מתחתנת עם בן תורה, אז... אז זה סימן שיש ניסים גלויים גם בדור שלנו.

היא מבטיחה לשלוח לי הזמנה, אני מבטיחה שאגיע גם בלעדיה. קווי הטלפון יודעים להעביר רק את גלי הקול אך שתינו מרגישות את הלב שנשפך על גדותיו.

כל כך הייתי רוצה לספר את הסיפור שלי, היא נאנחת. שיכירו, שידעו, שתדענה כולן.

כל כך הייתי רוצה שתספרי אותו, אני ממשיכה אותה. אבל איך אפשר, יש סיפורים שלא יכולים לעבור מסך, לא יכולים.

חייבים לספר אותו, קולה הופך מפציר פתאום. יודעת מה? יש לי רעיון, נכתוב אותו ביחד דרך המפגש שעשינו עם הקלפים, זוכרת? הקיפוד, הארנב. נהפוך אותן לדמויות הראשיות שבסיפור. תתחילי, היא מבקשת ממני. לי זה יהיה קשה. תתחילי ואני אמשיך, אשלים את כל הפרטים החסרים.

אני זוכרת כמובן, איך אפשר לשכוח את הפגישה בה הרימה אביגיל את הארנב והצהירה זה, בדיוק היא ואיך התעוות פיה כשבחרה בקיפוד. לאחר שאנחנו נפרדות אני שולפת אותם מן החבילה, מתבוננת בהם בחיבה, פותחת דף וורד חדש במחשב ומתחילה להקליד.

היה היה ארנב חביב, רך, פרוותי, עדין. הארנב חי במשק, עם משפחתו, משפחת ארנבונים חמודה עם מיליון ילדים ואימא אחת עסוקה שהעבירה את כל שעותיה בדאגה לכל הארנבונים שלה. רק שהארנבון הזה היה שובב וסקרן יותר מהאחרים. הוא תמיד אהב לברוח לפינות של המשק, למקומות הנסתרים, להתחפר מאחורי ערמת הקומפוסט או לתפוס עמדת צופה ליד השער ולהתבונן בסקרנות בכל מה שנמצא מחוץ לגדרות. אימא שלו, הארנבת, הייתה עסוקה כל כך בשאר הארנבונים שלה ולא תמיד שמה לב שהוא נעלם לשעות ארוכות, חוץ מזה, הוא היה ארנבון כל כך טוב, תמים, חמוד, והיא הייתה בטוחה שלא יקרה לו שום דבר רע. מה פתאום שיקרה לו. הוא לא חיפש בעיות, לא התמרד, לא נמשך אף פעם לתרנגול השחור שהיה מנקר באכזריות את כל מי שהתקרב אליו, לא ניסה לצאת. הייתה בטוחה אימא, שלא צריך להשגיח עליו כל הזמן, שהוא מסתדר, ואם תהיה לו בעיה- הוא מייד יפנה אליה.

ואז, יום אחד. כשטייל להנאתו בשבילי המשק פגש בחיה חדשה שעד אותו היום מעולם לא ראה כמוה. הארנבון אהב להכיר דברים חדשים, חברים חדשים, ובכלל, החיה הזאת, היה לה פרצוף כל כך חמוד. מי אתה? שאל אותו הארנבון. אני קיפוד, נעים מאד. אמר הקיפוד וחייך. ואתה, אתה ארנב, יש לך פרווה כל כך יפה על הגב.

הארנבון הרגיש מייד שהוא מחבב מאד את הקיפוד. קודם כל הוא דיבר בחרוזים וזה היה מיוחד. חוץ מזה, שהוא החמיא לו על הפרווה שלו. עד היום, אף אחד לא אמר לו שהפרווה שלו כל כך יפה. הם המשיכו לדבר. הקיפוד היה כל כך מעניין. הוא סיפר לארנבון כל מיני סיפורים יפים, התעניין בו ובמשפחה שלו. כשהארנבון דיבר הוא אמר שהוא מאד אוהב להקשיב לו, שיש לו דברים ממש חכמים לומר.

אתה מסכים שנהיה חברים? שאל אותו הארנבון כשנהיה כבר ממש מאוחר והוא היה צריך לחזור למאורה, לבית שלו.

אנחנו כבר חברים, לא? חייך אליו הקיפוד.

אתה תבוא גם מחר? התרגש הארנבון.

בטח. אני אבוא גם מחר, וגם מחרתיים, וכל יום. יהיה לנו כל כך כיף ביחד, אנחנו נהיה החברים הכי טובים.

אז טוב, להתראות! קרא ארנבון.

להתראות מחר, ענה גם הקיפוד והתקרב עוד קצת לארנבון. איי! צרח הארנבון. מה זה? אתה דוקר! יש לך קוצים!

אוי, סליחה, אמר הקיפוד. כן. יש לי קצת קוצים, ולפעמים, בטעות, הם את החברים שלי, דוקרים. הארנבון הסתכל בדאגה על הפס האדום שנמתח לאורך הפרווה שלו.

אוי, זה כואב לך? הצטער הקיפוד.

כן, קצת, לא נורא, בטח עוד מעט זה יעבור. הארנבון לא רצה לצער את הקיפוד. כזה חבר טוב. מה הוא אשם שהוא נולד עם קוצים כאלה על הגב.

כן, בטח, חייך שוב הקיפוד את חיוכו המתוק. עכשיו מאוחר, אז נתראה מחר, כן?

קרה משהו? שאלה אימא של הארנבון כשראתה את הפס האדום המשות.

אה? זה? זה סתם שטויות. נדקרתי מאיזה ענף, ענה ארנבון. הוא מעולם לא שיתף את אימא בחייו האישיים, למה שיעשה את זה עכשיו. אני עייף, אני הולך לישון, בטח זה יעבור עד הבוקר.

השריטה הייתה עמוקה. הכאב דווקא לא עבר כל כך מהר והארנבון התקשה להירדם. לא נורא, ניחם את עצמו, מחר אפגוש שוב את הקיפוד. שוב יהיה לנו כל כך נחמד ביחד והשריטה- בטח תיעלם.

אכן, הקיפוד כבר חיכה לו מוקדם בבוקר בדיוק במקום בו נפרדו. מה שלום השריטה שלך? כל הלילה דאגתי לך, הוא שאל בדאגה. אמרתי לך, זה שום דבר, שטויות, השיב הארנבון, כבר שכחתי מזה. ובלבו חשב- איזה חבר טוב הוא הקיפוד, כמה הוא מתעניין בי, כמה הוא דואג לשלומי. הם רצו ושיחקו והשתוללו. הקיפוד הצחיק את הארנבון ושימח אותו, וגרם לו להרגיש טוב כמו שאף פעם לא הרגיש קודם לכן. הזמן עבר מהר כל כך ושוב הגיע הרגע להיפרד. אתה החבר הכי טוב שלי, אמר לו הארנבון בעיניים זוהרות. גם אתה, השיב הקיפוד ושוב התקרב אליו. הפעם, שני קוצים פגעו בו בחדות ושרטו שתי שריטות מכוערות בפרווה האפורה. איי!! צעק הארנבון. מה זה? זה... עוד פעם? למה אתה עושה לי את זה שוב?

אני? הצטחק הקיפוד. אני מצטער, אמרתי לך כבר, אני לא אשם. יש לי קוצים והם דוקרים קצת לפעמים, מה אפשר לעשות, את הטבע אי אפשר לשנות.

אולי תיזהר קצת יותר, ביקש הארנבון כשהוא משפיל את עיניו. אני כבר נזהר, אתה לא רואה? השיב הקיפוד. יש לי המון קוצים ושרטתי אותך רק שתי פעמים. וחוץ מזה, אם אצטרך להיזהר כל הזמן לא נוכל להיות חברים, איך נעשה את כל הדברים הנחמדים? לא נוכל להשתולל, לא נוכל לרוץ, נצטרך כל הזמן לשבת בבית ולא בחוץ.

נכון, הודה הארנבון. טיפות דם קטנות נשרו מהפרווה שלו והרטיבו את האדמה שמתחתיו. טוב, אני צריך ללכת הביתה. להתראות.

להתראות! אמר הקיפוד ושוב חיך את החיוך המתוק שהארנבון כל כך אהב. אני ממש מחכה שיגיע כבר מחר, אני רוצה שנצא מחוץ לגדרות המשק. אנחנו לא גרים רחוק. אני רוצה שתכיר את כל המשפחה, יהיה לך כיף, תהיה לנו שמחה!

הארנבון התגנב בשקט הביתה. הוא ידע שאם אימא שלו תראה את השריטות העמוקות היא תתעקש להבין מה קרה. הוא נשכב בפינת המאורה והיה מבולבל מאד. הקיפוד הזה, חשב לעצמו, הוא כאילו מחולק לשניים. הפרצוף שלו כל כך חמוד, החיוך שלו כל כך כובש אבל הקוצים שלו כואבים, כל כך כואבים. הוא הרגיש שלאבד חבר כזה יהיה הפסד עצום בשבילו. מצד שני, הוא כבר לא היה בטוח שהקיפוד לא דקר אותו בכוונה. מצד שלישי, הוא השתוקק לפגוש את המשפחה של הקיפוד. הם בטח חמודים כמוהו.

רציתי לדבר אתך על מה שקרה אתמול אמר הארנב מייד כשהם נפגשו. זה, זה מאד כאב לי, עד עכשיו זה כואב לי. הקיפוד הסתכל בארנב בעיניים מכווצות. אמרתי לך, יש לי קוצים, מה אתה רוצה שאעשה?

שתיזהר, אמר לו הארנב בשקט, שלא תכאיב לי.

אתה יודע מה? הפרצוף החמוד של הקיפוד פתאום נהפך ללא חמוד בכלל. לא מתחשק לי להיזהר בסדר? לא בא לי.

אבל, הארנבון עצר בקושי את הדמעות שלו. אמרנו שאנחנו חברים, והקוצים, זה מכאיב לי. חברים לא מכאיבים האחד לשני.

תלוי. הקול של הקיפוד נהיה אחר פתאום, לעגני.

מה תלוי? התבלבל הארנבון.

איזה שיחה מעצבנת, ככה אני חבר של החברים שלי וזהו, פסק הקיפוד. ועכשיו, אתה בא? סיפרתי למשפחה שלי שהיום הם יפגשו אותך סוף סוף. הם מחכים ממש.

הארנבון הסתכל בעיניים עצובות על הקיפוד. שלום חבר, הוא לחש והחל מדדה בצעדים כבדים הביתה, חזרה למאורה.

אני שולחת את הסיפור לאביגיל. בלילה היא חוזרת אלי.

מאז שקיבלתי אותו אני לא מפסיקה לבכות, היא מודה.

והוא בסדר לך ככה? אני מבררת. הוא באמת שלך?

שלי לגמרי, קולה של אביגיל נחנק.

אמרת שתשלימי אותו, אני מזכירה לה.

אם יש לי משהו להוסיף? היא מתהררת. כן. את יודעת מה. תכתבי בסוף שכל אימא חייבת כל הזמן לבדוק מה שלום הארנבונים שלה ולא לסמוך על זה שהם טובים ושהם יסתדרו. ותכתבי גם... תכתבי לארנבונים שאם אימא שלהם עסוקה שיחפשו מישהו אחר בסביבה, שיחפשו טוב. תמיד יהיה מישהו שיוכל להיות שם בשבילם.